

Gárdos Péter

SZEMÉRMETLEN
TÖRTÉNETEK

Opén Books

BUDAPEST

2012

A Stern házaspár kikászálódott a taxiból a Keleti pályaudvar előtt, az indulási oldalnál. A droszt mögött csupán néhány lézengő hordár támaszkodott, zsákmányra várva.

Egyikük, mikor a taxis kiemelte Sternék bőröndjét az autó csomagtartójából, elindult feljük.

A férfi alacsony volt, széles vállú, arcát a homloka közepétől a füléig kitüremkedő, csúnyán összeforrt seb csúfította el.

A hordár udvariasan megkérdezte Sternt, segíthet-e.

Stern bizonytalanul bólintott. Meglepte, hogy a micisapkás pasas gyomormély hangja és alázatos testtartása mennyire nem illik riasztó kinézetéhez. A bőrönd egyébként nem volt túl súlyos, bár az egyik kereke nehezen forgott az utóbbi időben.

Mariba karolt, elindultak. Azt magyarázta a feleségének, hogy a múlt században utazhattak így a polgárok. Vonattal, hordárral.

Az ember stílusosan kutasson a múltja után, tette hozzá.

Az utóbbi időben sokszor álmodott a soha nem látott nagyapjával. Hetven éve talán Bódai Sándor is hasonló módon indult neki Párizs-nak, hogy találkozzon Gabriel Simonnal.

A Münchenbe tartó railjet messze állt, a külső kettős vágányon, tíz percbe is beletelt, amíg kigyalogoltak odáig.

A sebhelyes férfi másfél méterrel mögöttük húzta a bőröndöt. Motyogott magában, de az idétlen gyerekmondóka feloldódott a pályaudvar ideges zsongásában. Így aztán Sternék sem hallhatták a zümmögést.

– Egy-kettő-három-négy, te kis madár hová mégy...

BUDAPEST

1960

A Bokányi Dezsőről elnevezett általános iskola épülete a Hernád és a Dembinszky utca sarkán magasodott.

Maga a névadó ellentmondásos figura volt. Fiatal korában kőfaragóként a hatszáz éves Mátyás-templom kőcsipkéit renoválta, érett férfiként Jászberényben mint a Tanácsköztársaság népbiztosa, elvesztve híres önuralmát, az éhhalál ellen lázadó asszonyok közé lövetett. Ez utóbbi, kissé elhamarkodott cselekedete

nem zavarta a negyven évvel későbbi névadókat. Azokon a szeptemberi tanévnyitó ünnepeken, mikor az *Internacionálé* eléneklése után megemlékeztek Bokányi Dezsőről, még véletlenül sem említették meg a népbiztos elvtárs eme gyalázatos akcióját.

Azt teljes bizonyossággal állíthatjuk, hogy a 7. b osztály szépreményű ifjoncait körülbelül annyira érdekelte iskolájuk névadója, mint a derékszögű háromszögben a szöggel szembeni és szög melletti befogó aránya, amelynek kiszámítását éppen ebben az életkorban tanulták, s amelyet az egyszerűség kedvéért tangensnek neveznek.

A 7. b tanulóit igazából akkortájt egyes-egyedül Brankovicsnének, a számtant oktató tanárnőnek a bugyija hozta lázba. Brankovicsné harminckét éves volt, harmadik férjét fogyasztotta, és vadító, mustársárga bugyijait ez az utóbbi, a harmadik férj szállította neki egyenesen Hamburgból, lévén hivatásos MALÉV-pilóta. Mellesleg Brankovics István, a pilóta annak az évnek az augusztusában, túl az obligát sárga alsóneműn, amellyel e hónapban is meglepte nejét, beszámolt egy bizonyos Beatles nevű angol zenekarról is, akiket St. Pauliban, az Indra nevű sztriptízbárban volt alkalma meghallgatni, és amelynek hibátlan ízléssel komoly karriert jósolt.

Brankovicsnének, aki a tanáriban Editkének szólította magát, nem voltak önértékelési zavarai. Ennek ellenére vagy éppen ezért kifejezetten mulattatta, ha a 7. b pelyhedző bajuszú kamaszai egymással versengve próbálták meglesni az ő hírhedt, mustársárga, műselyem bugyiját. A számtantanárnő általában az első pad tetejére ült, Bisitz Gyuri elé, mellé, ezért Bisitznek sajnos nem volt módja kukucskálni. De a középső padsor többi diákjának ez pontosan abban a tizedmásodpercben megadatott, amikor Brankovicsné bal lábát hanyagul átvetette a jobbon. Ilyenkor azok, akik megfelelő szögben ültek – ó, tangens! ó, kotangens! –, egy villanásnyi időre beleshettek a festői, izmos combok közé, és megcsodálhatták az országban akkortájt még beszerezhetetlen minőségű bugyogót.

Az osztályban harc indult azért, hogy a heti négy számtanórán ki ülhet a középső padsorba. Borók Jenő szigorú díjszabást vezetett be, öt fillér volt a negyedik pad, tízért a második sorba lehetett helyet bérelni. Bizonyos alkalmakkor Brankovicsné, akinek egyébként fogalma sem volt erről az üzleti vállalkozásról, nem szegény Bisitz mellett foglalta el a padtetőt, hanem a jobb vagy bal oldali padsort választotta. Ezek az átülések azzal a szomorú, de végső

soron hasznos tanulsággal jártak a diákság számára, hogy nincs tuti befektetés a világban.

Ám mivel Brankovicsné pontosan tudta, hogy az a tonnányi sóhaj, amely mindannyiszor egyszerre szakad ki a 7. b tanulóinak tüdejéből, egyenes arányban áll annak a mozdulatnak a sebességével, ahogyan ő megrendíti a bal lábát és ráhelyezi jobbra – a tanárnő ebben az évben, 1960-ban a bő, térdközépig érő szoknyákat kedvelte –, igen gyakran lendített.

Ebbe az osztályba több túlkoros tanuló is járt.

Túlkorosoknak azokat a diákokat nevezték, akik több tárgyból is megbuktak az előző évben, ezért évet kellett ismételniük egy következő évfolyamban. Így csapták a 7. b-hez Borókot, Drabányit és Zommert, akik már a tizennegyedik életévüket is betöltötték, magasak voltak, erősek, és egyikük, Borók már előző nyáron elvesztette a szüzességét. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy ezek a túlkorosok irányították az osztály belső, titkos életét.

A tornaórát hetente kétszer illesztették a tantervbe, kedden és pénteken.

Forró Tibor, a tornatanár és egyben az úttörőcsapat vezetője a legteljesebb mértékig